

תלמודו בידו

דף מו עמוד ב

א] באר את דברי רב הונא "תמיד, תחילתו דוחה, סופו אינו דוחה" ?

ב] לרבה, מדוע הקטרת התמיד של ערב שבת דוחה את הטומאה, אבל אינה דוחה את השבת ?

ג] לרב חסדא, מדוע הקטרת התמיד של ערב שבת דוחה את השבת, אבל אינה דוחה את הטומאה ?

ד] הוריד גחלת מעל גבי המזבח וכיבה, האם חייב ?

ה] חתה גחלת מהמזבח לצורך הקטורת או הדלקת המנורה, וכיבה אותה, האם לוקה ומדוע ?

א] רב חסדא: תחילתו, היינו זריקת דמו, דוחה את הטומאה.

סופו היינו הקטרת אבריו, אינה דוחה את הטומאה, אבל דוחה את השבת.
[שאם לא הוקטרו אברי התמיד של ערב שבת לפני השבת, מקטירם בשבת].

רבה: תחילתו, היינו שחיטה וזריקת דם התמיד של שבת, דוחה את השבת. סופו, היינו הקטרת אברי התמיד של ערב שבת, אינו דוחה את השבת. אלא מניח אבריו על המערכה בערב שבת מבעוד יום. אבל דוחה את הטומאה, ומקטירים את אבריו בטומאה.

ב] טומאה: הואיל וזריקת דמו דוחה את הטומאה, אף הקטרת אבריו דוחה טומאה. שבת: הואיל ושחיטתו אינה דוחה שבת, כך הקטרת אבריו אינה דוחה שבת.

ג] שבת: הותרה לצורך הקרבת קרבן ציבור, לפיכך גם הקטרת אבריו דוחה שבת. טומאה: דחוייה היא, ולכן רק ארבע עבודות הדם המעכבים הכפרה דוחים את הטומאה.

ד] חייב משום "אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה", כיון שלא הורדה לצורך מצוה.

ה] א': כיבה בראש המזבח: חייב. כיבה ברצפת העזרה, לאבוי חייב, שאש המזבח היא. לרבא פטור, שכיון שנותקה מהמזבח לצורך מצוה, אינה עוד אש המזבח.

ב': כיבה ברצפת העזרה, פטור.

בראש המזבח: לאבוי חייב שאש המזבח היא. לרבא פטור כיון שניתקה למצוה.